

TUR TIL BALTIKUM OG RUSSLAND

Carl Álholm, medlem i den norske BMW MC klubben, hadde lenge gått svanger med en tur til Øst- Europa, og averterte gjennom medlemsbladet etter andre som hadde lyst på slik tur. Jeg ville gjerne være med, men det hadde vært triveligere med følge fra Trøndelag, kontaktet Arne Roel og spurte om han ville luften ideen i NAF MC, resultatet ble at 5 fra innherad ble med.

Startet fra Verdal og Shellstasjonen i Vinne, Torsdag den 5. Juni 1997 kl. 17.30. kjørte til Sundsvall og overnattet.

Fredag for vi videre sørover, gjennom Stockholm i den verste rush- trafikken, men på motorsykel gikk det greit å smyge seg fram, 20 mil sør om Stockholm ble det overnatting.

Lørdag 7. Kjørte vi de siste 30 milene fram til Karlskrona, og kom dit kl. 14.00. Ved ferjeleiet møte vi resten av reisefølget, vi talte da 12 sykler og 14 personer, om bord ble det felles middag med litt sosialt samvær, noen litt mer enn andre, før vi køyet.

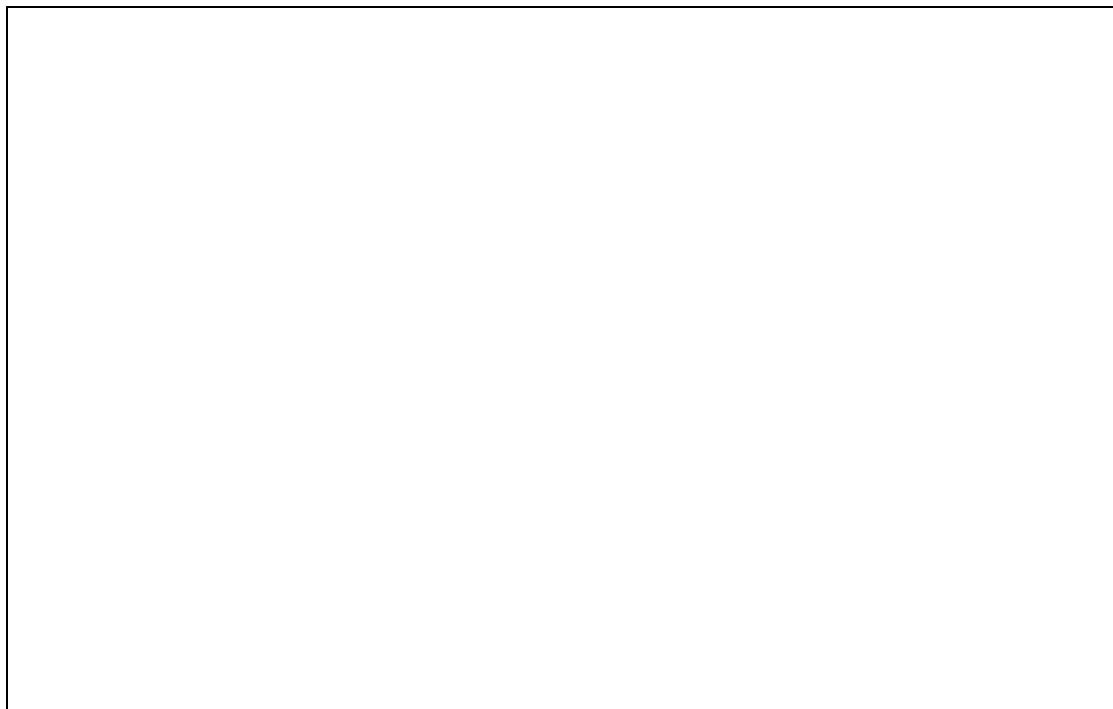
Vel fremme i Gdynia i Polen tidlig om morgenen, startet kjøreturen mot Vilnius i Litauen første dagen hadde en etappe på ca 65 mil. Det ble en noe famlende start da vi kom inn i Gdansk og kjørte oss vill, tok veien tilbake og fikk politiet til å lose oss ut på motorveien mot Warszawa, det gikk fort 90 km/t i 50 sonen! Det ble stopp på første bensinstasjon utenfor byen, for at alle skulle ha full tank, vi var blitt enige om å fylle samtidig slik at det ble minst mulig stans.

Kjørte så motorveien mot Warszawa til Olztyn og tok så korteste veien østover mot Litauen. Veiene var bra de, og landskapet svakt bølgende og grønt, her fikk vi turens første regnskur som gjorde veien såpeglatt, vi måtte redusere farten til 60-70 km/t. Ved middagstiden stoppet vi ved en «restaurant» ute på landsbygda, vi fra innherad var litt økonomisk av oss inntok medbragt mat ute i litt yrende regn, da de andre kom ut hadde de sløst bort ca 20 kr på middag!!! Det var siste gang vi åt medbragt mat.

På turen videre kjørte vi gjennom en, for meg virket som 10 mil lang alle`, med grov asfalt der røttene på trærne gikk under asfalten og skapte ujevn veibane som ristet nesten hendene av oss. Vi hadde en stans i alleen og fikk besøk av noen ungdommer på Jawa, det var ikke vanlig med vestlige sykler så det var stor stas å studere dem på nært hold. Endelig var vi ferdige med alleen og vi tok igjen de andre i følget utenfor en kafé, ville kjøpe oss noe å spise, kafeen hadde meget dårlig utvalg foruten div. spritvarer, men noe å spise og en kopp kaffe fikk vi kjøpe, kaffe måtte de ha mye av, for kaffebegret var halvt av, nettopp kaffe. Vi nærmet oss grensen til Litauen de siste kilometerne var fullpakket av trailere som skulle gjennom tollen, det ble tallet 180 av dem, en stor del var lastet med gamle vestlige biler. For en som var vant med å gå rett gjennom tollen var det ei ny opplevelse å komme i tollen i Øst-Europa. Der var sysselsetting satt i høgsetet, både av hæren, tolletaten og politiet, data alderen var også kommet dit, men for å være sikker, ble det også skrevet manuelt på skjema. Det tok minst en time før alle var igjennom og da begynte vi å få hastverk med å nå Vilnius, 65 mil i øst- Europa med tollpassering ble for mye. 15 mil fra Vilnius fikk vi regnet, det skyet over og mørket kom, jeg måtte stoppe for å ta av meg solbrillene, de andre fortsatte i bra fart (150 km/t) og dermed var de borte, vel, det var ikke annet å gjøre enn å legge seg bak vindskjermen å kjøre Tempo, dvs med stram vaier.

Etter ca 10 mil tok jeg igjen de andre, det ble fortsatt kjørt hardt i mørket og i innkjøringen til byen skjedde det eneste uhellet på turen, en bygningsstein, stor som ei halv lekablokk lå i veibanen en bergenser på BMW R100 m/ kona bakpå, kjørte rett på steinen som knustes og traff hjulet til Arne begge fikk ødelagt framhjulet, Arne kunne kjøre videre mens aluminiumfelgen til bergenseren ble så stygt skadet at sykkelen umulig

kunne kjøres, Etter en times fundering klarte Roar å klekke ut ei løsning, vi var bare 1 km unna hotellet, tok av hjulet, kjørte til hotellet og tok framhjulet av en lik sykkel, tok drosje

tilbake og satte det på sykkel til den uheldige slik at han kunne kjøre på egen maskin det siste stykket. Innkvarteringen gikk raskt unna og et par pils ble fortært i foajeen på hotellet kl. 01.30 og utover, det lå igjen utstyr foajeen etter oss om morgenen så det var nok noen som kikket noe for djupt i glasset, alle var så fornøyde at ingen merket vi var en for lite, Jan Tage kjørte fremdeles rundt i Vilnius og lette etter hotellet, eller skal vi si «kjørte rundt hotellet?», og vi på hotellet holdt på å stille sulten, du vet det er mye mat i godt drikke.

Første dag i øst- Europa var over, jeg utfordrer Arne å skrive om andre etappe.

Steinar

"Hestekrefter mot Kreft" - oppsummering

Innsamlingen blandt NMCU's medlemsklubber til Jan Nilsens Minnefond viste at motorsyklistene er anstendige folk som bryr seg om mere enn bare seg og sitt. NMCU hadde en målsetting om å samle inn minst kr. 20,- pr klubbmedlem og det klarte klubbene med god margin.

På TV-aksjonsdagen, 9. november, ble sjekken med det samlede beløpet fra motorsyklistene og motorsykel-bransjen overlevert til Den Norsk Krefforening. At det var Johan Martinsen fra MCEK som fikk denne oppgaven var ingen tilfeldighet. For det første var han en god venn av Jan Nilsen, for det andre er han vel en av de, fremdeles aktiv, motorsyklistene i Norge som har holdt på lengst.

Det var Johan som i sin tid kom med følgende legendariske bemerkning: "Hvis du er i tvil om du skal kjøpe bil eller motorsykel, så kjøp bil!". Sjekken lød på nesten 340.000 kroner- penger som helt sikkert kommer godt med i arbeidet mot den ubarmhjertlige kreftsykdommen. NMCU vil takke sine medlemmersklubber for at de på denne måten tok ansvar og ga norsk motorsyklisme et medmenneskelig ansikt. På en samling på NAF stasjon på Steinkjer skranglet de oppmøtte medlemmene av NAF-MC sammen kr. 558,50 som vi sendte til kreftaksjonen. Kanskje ikke så stort beløp, men det er tanken om å hjelpe som teller.